

Loredana CRISTEA

ochiul nopții

uneori facem pauză de noi
între noi
seara se strecoară pe ușa
ca un vâl de catifea neagră
amantă în doliu
oficiază în templul infernului
chemarea are gustul
unui sărut amestecat cu ploaia
muză poet fiară om

nefiind pasăre aduc
oftatul împreună
strigăt de ajutor
într-un somn fără vise
nu știu să-mi fie dor de noi

am un bănuț de jucat
la ruleta rusească
mă închin zborului în gând
ca la sfârșitul începutului
pierd la o bursă de patetisme
uneori chemăm același taxi
ca un dric
înghițind ochiul nopții
uneori

iubește-o

iubește-o
mi-a spus călugărul acela
semăna cu un paing
țesea în nevăzut
către turnuri albite
eu știam că mai întâi
de toate
aveam de băut
toate fântânile trecerii
mai credea în gustul mierii
cele ce iese din gură
dar să nu bem unul după altul
nici să mergem alături
nădușind toxic
unul pe umărul celuilalt

iubește-o
mi-a spus o curvă bătrână
muribundă printre
vrafurile ei de haine
mirosind a drumuri
prin sfâșiere de carne
pământ și sămânță putredă
cine te știe a cui ești
după ce te-ai sufocat
în propria uitare
ușa se-nchide ultima
după tine
storci ultima lacrimă
cea mai curată și stranie dovadă
că te-mpaci cu ea
în ultimul act

iubește-o
mi-a spus un copil nenăscut
eu am apucat s-o ating
și m-a ars de vie ce era
... viața...

Născută în anul 1989, la Petroșani. A publicat versuri în revista literară *Contexte*, cotidianul *Ora*, *Gazeta Văii Jiului*, *Matinal*, *Literatorul*, *Revista Agero* din Stuttgart, revista *Wine Industry* (2004-2005). În august 2005, debut editorial cu volumul de versuri „*Ciorapii mei negri de plasă*”. Finalistă a Festivalului Licart, 2005. Activitate pe site-ul literar www.poezie.ro. Membru al cenaclului „Boema”. Redactor al ziarului *Ortacul* pentru evenimente culturale și cronică teatrală. Senior Editor al ziarului Liceului de Informatică Petroșani. În aprilie 2006 publică un nou volum de versuri „*Româncă marcă înregistrată*”.

primăvara poezilor

primăvara poezilor...
nu știu ce mi-a venit
să spun că e chiar așa
primăvara aceasta e cu totul
și cu totul a poezilor
voi repeta acest lucru
până la vară
când primăvara
va fi arsă de soare
ca o atletă epuizată
la finalul cursei
dar învingătoare

primăvara poezilor
zboară peste toate cărțile
fură toate poeziile
de parcă ar fi însetată
de adevăr nou
atunci pierdem poezii
pe scări de cafea
sau le rătăcim
în coșul cu zambile
al țigăncii cu sânul plin
poezia clocotește
iubește și miroase bine

în primăvara poezilor
chiar de se surpă casa
nu găsesc nici urmă
de revoltă în mine

dramă cu clowni

ne găsim încontinuu mirați
și deschidem o mie de uși
unde clowni cu joben și mănuși
se transformă în oameni bogați

e-un spectacol cu tentă amară
pentru cei ce privesc, evident
un artist și-a pierdut din talent
și mătușa îi trage să moară

când ieșim ne e frică de câini
pe șosea, accidente - o groază
au murit toți agenții de pază
și-au rămas numai clownii stăpâni

casa fetelor bătrâne

e-un iz uscat ca de migdale-amare
în casa gri a fetelor bătrâne
nimeni nu pleacă, nimeni nu rămâne
se scrie spin și se citește floare

prin colțuri de odăi demult s-au strâns
mici pânze de păianjen, albicioase
ca niște biete case-n alte case
se scrie dor și se citește plâns

dantele moi dorm într-un scrin închis
dorințe vechi în noduri de bumbac
doar de le-atingi și vezi cum se desfac
se scrie dramă, se citește vis

aici bărbații au o altă față
privesc de-un veac din rama lor ovală
par niște sfinți fugiți din catedrală
se scrie moarte, se citește viață

cel mai frumos, așa e

și cel mai de aproape și cel mai de demult
rămâne testamentul aceluia ce moare
îți las un drum, o iarnă și-o noapte în ninsoare
în care cai trag sănii 'napoi, în timp trecut

cum ceasul nu se-ntoarce de unde a pornit
scriu dinți înfipti de frunză la beregăți de muguri
plâng lacrima din vinul ce nu se-ntoarce-n struguri
și urc la fel ca melcul pe zidul părăsit

apoi, mai de departe mergând spre nicăierea
vom risipi un cântec spre zări liliachii
allegro ma non tropo pe străzile pustii
să nu trezim castanii ce-și dorm adânc tăcerea

iar dincolo de toate cel mai frumos, așa e
să uiți că mă mai cheamă să uit că te mai pot
îmbrățișa cu gânduri și cu mirări, cu tot
doar luna să mai lase o dâră în odaie

